

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

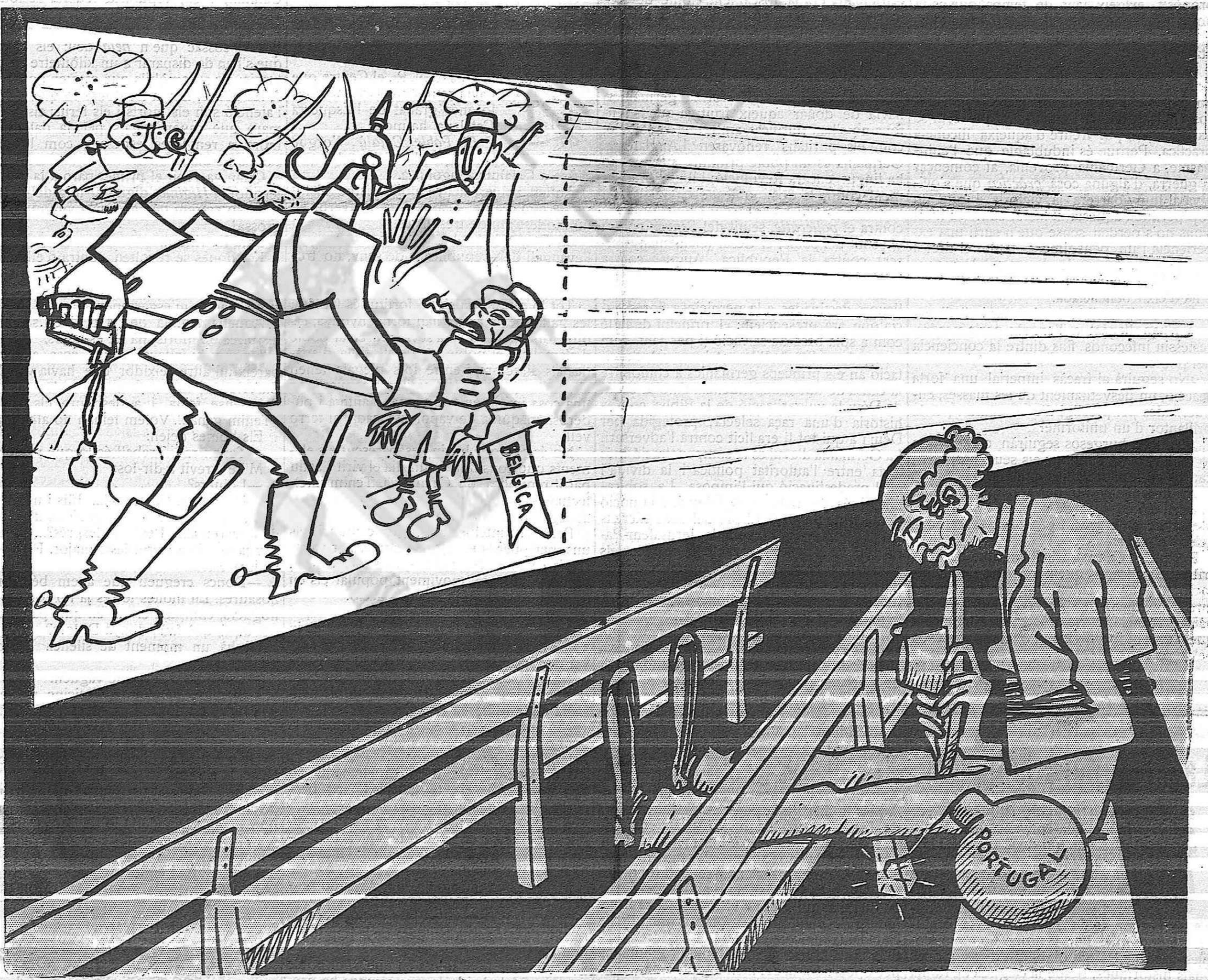
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

“Cine Espanyol” o les delícies de la neutralitat

En Dato (adormint-se)—En materia d'espectacles, no hi hà res tant interessant com una pel·lícula ben dramàtica.

Els resultats d'aquesta guerra

Vos proposem fer cap pronòstic. És molt difícil, tal i com estan les coses avui dia, senyalar un terme i un resultat a la lluita cruenta que s'està desenrotllant en els quatre punts cardinals d'Europa.

La mateixa batalla de l'Aisne, un sol episodi que no pot influir en res al resultat final, devé un jeroglífic.

No és que siguem d'aquells escèptics per sistema, que no creiem en blancs ni en negres, i tant se'ns en dona que guanyin els uns com els altres. Res d'això. En nostre concepte Alemanya ha de rebre; és més, està rebent, i és pitjor, rebrà més com més temps passi.

Aqueixa conclusió és fruit d'un convenciment que tenim des del primer dia que fou declarada la guerra. Però manca esbrinar d'una manera aproximada en quina situació pot quedar lo que avui s'anomena, pomposament, imperi alemany.

Els anglesos han fet el seu programa, un terrible programa on hi figura l'aniquilament complet del militarisme germànic i l'independència completa de les nacionalitats que avui integren l'imperi.

Molt i molt confiem en la perseverància, energia i fredor de l'anglès; però és tan bell aquest resultat, està tant en harmonia amb el nostre sentir, fóra tan beneficiós per a la vella Europa, i, per altra part, és tan gros el propòsit, exigeix tant de temps, que'ns fa por sorgeixi de sobte alguna dificultat imprevista que impossibiliti la seva total realització.

Mes, això apart, resta encara la curiositat de saber el profit que'l poble alemany — que no és pas el kaiser, ni tan sols els nombrosos militars, d'oficial en amunt, que avui se barallen — en pot treure d'aqueixa lliçoneta pràctica. Perque és indubtable que l'entusiasme, a Germania, provenia, al començar la guerra, d'alguna cosa pràctica que s'ovirava al lluny darrera la victòria, i que un cop perduda aquesta il·lusió, com les il·lusions no's perden sense que'n surti una experiència i un penediment, tenim el dret a creure que, fins en la derrota, l'Alemanya veritable, l'Alemanya culta i treballadora, n'ha d'eixir beneficiada.

Seria molt terrible que la sang i els diners que s'han llençat a l'engròs per a perdre, restessin infeconds fins dintre la consciència del poble.

¿No seguirà al fracàs imperial una forta reacció, un desvetllament de les masses, enlluernades pel prestigi d'una espasa i per la brillantor d'un uniforme?

¿Els bons burgesos seguiràn creient que lo millor, per a ennoblir els seus fills, és ficar-los en les acadèmies militars?

¿El desengany no portarà aparellat una disminució en l'urc de raça, en l'il·lusionisme bèl·lic, en el gran i perillós ideal de conquerir el món?

Perque seria trist, tristíssim, que de l'horrible matança, d'aqueix retrocés de civilització, d'aqueixa animositat quasi universal que la conducta dels guerrers teutons ha fet nàixer, Alemanya no'n tragués altre profit que l'invent prodigiós d'una màquina de pelar patates.

X. X.

La fallida del cristianisme

LSPERITS càndids, enlluernats per la mentida convencional de les paraules, qui dieu, davant l'horror d'aquesta guerra: *Es la fallida del cristianisme!*

No, no, ànimes simples. El cristianisme no podia avui fracassar, perque ha fracassat desde fa centúries. Doncs què? Per ventura no eren pobles cristians els qui ompliren de sang dues edats històriques, desde la caiguda de Roma fins avui? I per ventura el Papat no fou precisament la suscitació més poderosa de gue-

rras, amb un hàbil sistema d'intrigues dirigides a separar els forts entre sí, per a dominar, sobre totes les terres?

El cristianisme és una paraula, vuida i morta, damunt la qual s'és erigida l'infinita vanitat dels homes i els déus. Ben lluny d'evitar les guerres, va promoure la terrible serie de les lluites religioses, les més despietades, perque no reconeixien en l'enemic la condició humana, sinó la possessió diabòlica, una presa d'infern. El cristianisme va ésser el conducte per on va transmetre's a la raça avia l'exòtic semitisme qui ha divinitzat l'esglaiós Antic Testament, epopeia de guerres sens quarter, immensa devastació en nom de Déu. I aqueix imperi germànic d'avui, instintivament adorat pels catòlics, és una barreja fatal de l'esperit bíblic protestant amb la tradició catòlica del dualisme autoritari de Papa i Emperador, delegats de Déu, missatgers divins d'una autoritat qui no naix del poble, sinó que l'humilitat i esclavitza. Es que hi romàn alguna cosa, de la dolçor de Galilea i Nazareth, de la calma lacustre de Tiberiades, en aqueixa ferria divinització de Superbia qui desola avui el món? Veieu-ho: és l'esperit de raça, de nació, d'Estat, contra la noció suavíssima de la fraternitat humana; és la divinització i la necessitat de la guerra, contra l'etern sermó de pau, promesa als homes bons; és la força com a font única del dret, contra la justícia i la llibertat evangèliques.

Quan Carlemany, en el recomenç boirós de la cultura, era ungit pel pontífex, batejava en el seu cor de barbre una vaga herència del sentit romà, com si la parla llatina mal apresada li donés consciència de que la niçaga d'August se transferia a la família dels Heristals. Adevantçant-se al pervindre, Carlemany era ja, toscament, home de Renaixença; l'oli de Lleó III, a Aquisgram, el consagrava ciutadà de Roma, més que príncep de brutals campions de la Selva Negra i de la Galia.

El sentit cesari d'avui és ben invers... Ah! El protestantisme, en la forma germànica, havia de donar aqueix fruit, ja que'ls teutons no s'han purificat amb una revolució, com els puritans renovaren l'Anglaterra. Germania és un poble primitiu, perque no ha tingut encara Revolució; i lluita precisament contra'ls dos pobles occidentals qui l'han tinguda. És el sentit *monocràtic* contra el *policràtic*, sentit del *Senyor* contra el sentit del *poble*, el César (en alemany *kaiser*) contra la República, August contra Cató.

En el protestantisme luterà s'ocultaven llevors destinades a la perniciosa florescència que ara presenciem: el principi de la fè com a sola base de salvació (i per tant com a negadora de tota llibertat humana); l'excitació an els prínceps germànics a confondre la causa de llur independència amb la causa de Déu; la vulgarització de la Bíblia com a historia d'una raça selecta, protegida per Déu; i a qui tot li era lícit contra l'adversari. La Germania d'avui és la compenetració més forta entre l'autoritat política i la divina i fatal predestinació qui l'imposa. La sobirania hi és un reflecte de Jehová, una unció del terrible Samuel. El pas del seus exercèits per la *terra promesa*, vers la Jerusalem-París, renova el de les tropes de Josué o les dels creuats. En l'esperança delirant amb que la miren els catòlics hi ha la mateixa ansietat judaica dels catius de Babilonia davant l'aproximació de Cyr, rei dels perses...

No, no! L'herència cristiana pertany avui a altres representacions. Deixem an aqueixa aliança de papistes i cesaristes el monopoli de l'herència mosaica, reivindicuem per a nosaltres lo que hi haja d'etern i consmopolita en el Nou Testament, aquella pruija de bondat, llibertat, amor, pau, qui uneix a Jesús amb els Redemptors de totes les races, com un símbol únic, com el sentit de l'univers contra el migrat sentit de la patria. Aqueix desbordament d'amor va inspirar un dia els homes de la Revolució, llibertadors de França, però l'agressió de tota Europa va contagiar-los de terror i crudeltat. I avui? Unicament el socialisme, el sentit internacional, té dret a proclamar-se Apòstol de les Gents. Ell ha hereditat, amb aqueixa espurna de divinitat qui li dona visió profètica i *dictadura de pervenir*, l'ensomni romà de la ciutadania universal, plenitud del dret gentilici, totalització de la República humana per oposició a la set inextinguible de domini de l'imperialisme tudesc.

En la paraula cristianisme, i més encara

en el seu concepte, hi ha una usurpació de nom. Ja els vells profetes tenien l'obsessió dels falsos profetes, qui enganyaven a les turbes mostrant com a inspiració un gesticulant i supersticiós histrionisme. L'Anticrist se presenta en formes falacioses de Mesfes. Els anacorètes, en el desert, eren sobtats per tentacions de dimonis qui prenen formes d'àngel, fins les formes mateixes del Crist en creu. Així avui s'ostenta davant el poble el nom de cristianisme pels sofistes qui desvirtuaren la sacra doctrina des de'ls orígens galileus; i se desnua l'*espasa de Déu* com un llampec de les ires sacrilegues del Pentateuc; mentres nosaltres, samaritans, publicans, educats en la dolçor pagànica, nosaltres qui pregàrem, com Renan, sobre l'Acropoli, però també escoltàrem a Sant Pau i el seu deixeble Apol en l'àgora d'Atenes, avui estotjem amb gelosa suavitat la Venus de Milo i la Victòria de Samotràcia, contra l'agressió bàrbara, però també plorem la ruina de les meravelloses Catedrals, com la de Reims, les Catedrals d'un déu qui ja no és el nostre, destruïdes entre l'aplaudiment dels seus fidels...

Lo trist, lo trist, amics meus, és que no és aqueixa d'ara la guerra més dolorosa; sinó la que després vindrà. La d'ara és la guerra dels còssos; després vindrà la dels esperits. Avui ens cal emancipar el terror de la patria espiritual; demà haurem de llibertar l'ànima d'aquesta patria, que la profunda immoralitat de la guerra haurà fet retornar a la superstició, al barboteig, a la prehistòria...

GABRIEL ALOMAR.

Plany i esperances

L famós C. N. R., el Centre que havia reunit en els seus salons lo més granat de l'Esquerra Catalana, ha mort.

El *Poble Català*, l'òrgue d'un estat d'opinió que havia lograt imposar-se a Catalunya, agonitza.

Aquell baluart del republicanisme històric de la plaça del Teatre s'ha convertit en un modest niu de tresillistes.

La *Publicidad*, el diari que havia sigut l'evangeli dels republicans de seny, no troba la manera de *col·locar-se* entre les fileres republicanes.

Tot lo que havia sigut fortitut és feblesa; les gallardies d'ahir s'han tornat nyonya; els directors, quiets a casa seva, acusen al poble d'afemellat; el poble, asquejat, tifla d'apàtics als directors, i entre tots plegats tenen al partit republicà de Catalunya convertit en una cosa inútil, en una mena d'antiga i poderosa màquina de vapor llençada al ferro vell.

No és cert que hagin desaparegut els elements que constituïren un dia el viril i actiu partit republicà de Catalunya. Tenim intel·lectuals disposats a tornar a la lluita i poble abnegat, delitós de manifestar-se.

Però els intel·lectuals, per cansancí els uns, per puerils envegetes, altres, per vagarria els més, romanen quiets a casa seva, esperant que un moviment popular els en tregui i els torni a la feconda acció.

El poble, amb més desenganys que esperances, desitja que'ls prohoms se decideixin a una lleal intel·ligència per a posar al servei de l'ideal la seva força irresistible. I uns per altres, resta el partit republicà inactiu, deixant sense defensa la causa doblement santa de la Llibertat i de Catalunya.

¿Es que la guerra europea ha distret a la gent de les coses de la política, agavellant l'atenció pública de tothom?

No, per cert, perque altres elements saben aprofitar les circumstancies, per a procurar que l'aigua vagi al seu molí.

El mal li ve de més lluny, al partit republicà que havia constituït l'Esquerra Catalana, i no és pas de la guerra ensà que s'ha iniciat el desgavell.

Malgrat l'actual atonia, nosaltres no perdem l'esperança de veure ressorgir, potent i robusta, una organització republicana que reculli novament la bandera de la República i de Catalunya.

Tenim una fè absoluta en que, si el poble segueix fidel als ideals que sempre ha professat i que avui no pot exterioritzar per

manca d'ocasió, vindrà l'home o l'aconteixement que arrencarà de casa seva als endormiscats prohoms i tornarà l'entusiasme a les endormiscades multituds, i els bons republicans de Catalunya alçaràn de nou el cap per a proclamar ben alt i amb energia el seu amor a la Llibertat.

JEPH DE JESPU

SONATA LXVIII

RES: me sembla, nois, que quan els anys s'hagin escolat i la guerra aquesta sigui finida, de les setmanes que passem els humans se'n diràn les setmanes de l'angunia. I, sinó de l'angunia, de les bolles.

Perque, mireu que se n'han passades, de la una; però ficseu-vos que se n'han fet còrder de les altres!

Fa fredat!... Mireu, arribo de pagès, fa cinc minuts, un pagès relatiu, barreja de vila habitada per camperols, teixidors i uns homes empeltats de les dues coses.

A la nit la gent surt al carrer, i, asseguts en cadiretes baixes, o en els rentadors dels safareigs, rosteixen una «cigarreta», que diria en López Picó — arengada, diem nosaltres, — i parlen de la guerra.

Tots llegeixen els diaris, ara, quan menys LA CAMPANA DE GRACIA, els dissabtes, a la barberia. I porten un cap com tres tabals. Cadescú es fia del seu, i així, el masover d'una senyora vella s'aprofita d'*El Correo Catalán*, i ell, republicà federal de tota la vida, se'ns ha tornat un germanòfil furiós. Els interessa, més que res, la part anecdòtica: el cossac que'n *pela* déu; els canons que s'han de disparar a un kilòmetre de distància; els automòbils que caguen bombes... A les dones, no; a les dones lo que'ls crida l'atenció són els morts i els ferits: els fills de mare que cauen segats per la dallà de la mort, a rengleres espesses, com les dels camps de blat.

Quan va venir el primer paro a la vila, un teixidor, l'*Higinio*, digué al mig del carrer: — No anirem bé fins que'n vingui una de grossa!

I ara ha vingut. Les dones se revoltent contra d'ell. No'n volia una de grossa?... Ja la té, el poca-solta! Vaig dir-los que pot-ser no ho era tant, i, si no marxó, m'esgarrapen. Aquella làmina de l'*A B C*, on se veuen les pires de morts, ha fet estragos.

I, per si hi faltava alguna cosa, em compareix un altre teixidor que havia vingut a Barcelona, i comença a contar les miseries dels sense feina, i a descriure els crits de «Tenim gana!... Volem feina i no almoïna!».

Els homes deien: — I enen rao. I reball és lo que manca! M'he atrevit a dir-los: — I diners?

— Bé, home. Vostè rai!... Ells i nosaltres, que ja no treballem més que tres dies. Sort de la verema!... Però, i després?... Aquest any ja no hi ha hagut festa major. Per festes majors estem!

— Doncs cregueu que anem bé també, nosaltres. En moltes terres ja no paguen els lloguers; comteu el dia en que passi això per aquí, què farà, donya Dolors?

Hi ha un moment de silenci. Un pregunta: — I són molts, els que vaguen?

— Si, si, molts. Diuen vinticin mil, amb una rècua de dones i criatures...

— Això pot ésser una revolució! — I aquell que volia coses grosses!... He trencat la conversa, preguntant com anava la verema.

M'han contestat preguntant-me si en mataven molts cada dia; si Espanya hi aniria; que... com s'arreglaria lo de Barcelona.

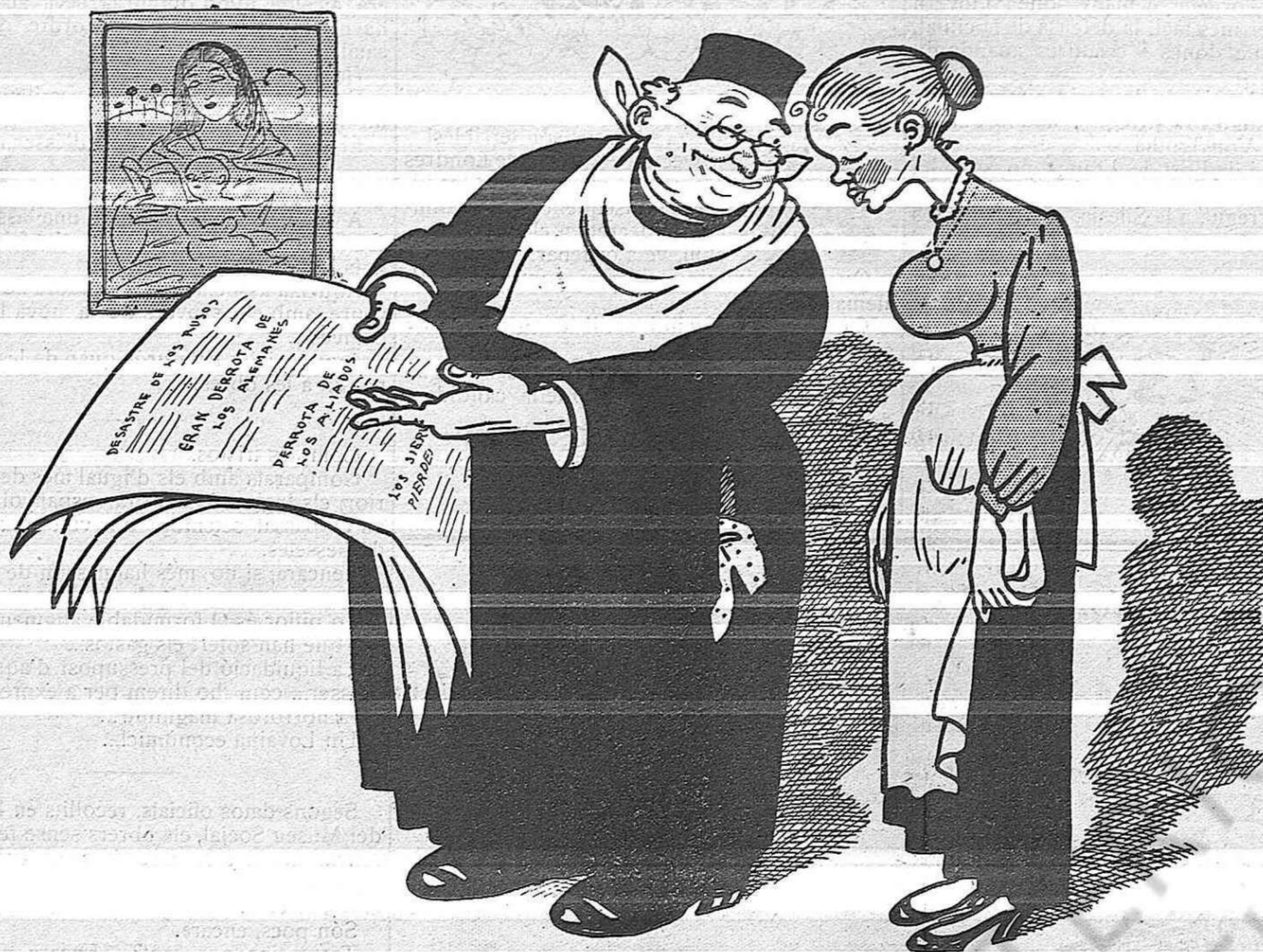
M'he escapollit com he pogut i aquí em teniu.

Enric, porta beguda!

MORITZ VI

Notícies en quarentena

La neboda.—Sab què m'ha dit el senyor metge?... Que lo que tinc és que estic d'aquella manera.
L'oncle.—Deixa'l dir, tonta!... Que no ho veus que ara corren moltes mentides, i no's pot fer cas de res?...

D'ORÍGEN ALEMANY

No falta res per sublevar?

A ho dèiem setmanes enrera: els espanyols podem ésser neutrals, però no som estúpids. I, la veritat sigui dita, els alemanys ens tracten com si fossim estúpids de debò.

D'ençà que va donar començ la guerra, el consolat alemany de Barcelona i l'embaixada alemanya de Madrid han escampat a dotzenes les guatilles inverossímils. Però entre aquestes guatilles, n'hi ha unes de gros tany, que de cap manera poden passar desapercebudes. Ens referim a les noves de sublevacions.

Per conducte oficial alemany se'ns ha fet saber les següents desgràcies:

- Sublevació de Finlàndia.
- Sublevació de la Polònia russa.
- Sublevació del Càucas, especialment de Odessa.
- Sublevació del Marroc.
- Sublevació de l'Índia.
- Sublevació de l'Egipte.
- Sublevació de l'Afganistan.
- Sublevació de Persia.

Davant d'aquesta llista de sublevacions, cal preguntar als germànics:
 No falta res per sublevar?

* *

L'audàcia dels fabricadors d'infundis germanòfils ha arribat fins a l'extrem de dir, al parlar de la sublevació del Marroc, que les noves sobre la mateixa eren sortides de Madrid. I a Madrid ningú en sabia res! O els alemanys són uns perfectes bromistes, o són uns perfectes... ignocents.

Una altra mostra: al dir-nos que'ls perses s'havien sublevat contra els russos i els anglesos, ens explicaren que havien dirigit un exercit de 400.000 homes contra els primers i un altre exercit de 300.000 contra l'Índia anglesa. La Persia amb un exercit de 700.000 homes!!!

Amb tantes sublevacions (de les quals cap ha resultat veritat) els alemanys acabaran per sublevar als qui llegeixin les noves per ells suministrades.

Notes de fóra

Lloret de Mar.—Tenim el gust de participar als nostres lectors que'l dia 11 del mes passat tingué lloc en el jutjat d'aquesta població l'inscripció d'una nena, filla dels conseqüents lliurepensadors Joan Trias Ripoll i Lluïsa Aguallart, a la qual s'imposaren els noms de Natura, Aurora i Llibertat.

Felicitem als pares de la criatura per l'acert que han tingut en lliurar a la seva filla de l'antihigienica remullada clerical.

Foren testimonis de l'acte els ciutadans Joan Ros Gros i Tomàs Caró Aldea.

Ah, és la guerra!

Heu notat, lectors caríssims, el cúmul de conseqüències que, per motius que s'ignoren, està portant l'actual guerra?

Jo, fa dies que ho reparo: tot, sigui blanc, sigui negre, provingui de causa antiga o de gènesi moderna, correspongui al ram de l'ànima o a la prosaica matèria, tingui relació amb nosaltres o amb les nacions estrangeres, tot, de lluny o de la vora, té igual origen: la guerra.

Com és que aquesta gran casa, oberta mig any enrera amb tants llums i tanta música, i tanta prosopeia, tanca avui les seves portes tot de repent?... —Ah, la guerra!

Què ho fa que aquella senyora, que ahir semblava tan fresca i solia lluir uns trajos que ni els de la pròpia reina, estigui ara tan pansida i les faldilles de seda s'hagin tornat de cretona o de llustrina?... —La guerra!

Entro a la pasticeria, una botiga modesta que de tant en tant visito. Mitja llitza de paciències.
 —Crec un dever advertir-li que se'n farà una pesseta.
 —I a què's deu aquesta puja?
 —Ja s'ho pot pensar. La guerra.

Vaig a la ferreteria.
 —Necessito una dotzena de claus mitjanets, de ganxo.

—No'l puc servir. L'existència se'ns ha acabat, fa pocs dies.
 —Quan ne tindran?
 —Ah! Me sembla que trigarem bastants mesos.
 —I ara, què diu?
 —Ah!... La guerra!

Trobo un amic. —És possible!
 ¿Tu ets aquell home correcte, sempre afeitat, sempre pulcre, sempre amb la cara somrienta?
 On vas amb aquesta barba de vuit dies?... D'on l'has tret aquesta fatxa tan trista?
 Què diable et passa?
 —La guerra!

I els moscatells no maduren, els tomàtecs se floreixen, els pebrots verds se mustiguen, les patates escassegen, les serradures s'apugen, els carboners no fan teies, i l'asfaltat de la Rambla a la meitat de la feina queda sospès... tot per culpa de jo mateix... Ah, la guerra!

Què voleu més!... Ahí, un ximple, al carrer de la Princesa em clavà una trepitjada que'm feu veure les estrelles. I al comprendre pel meu aire la poca gràcia que'm feia aquell atropell, sens dubte fill d'una badada seva, murmurà, com excusant-se:
 —No sé què dir-li... Es la guerra!

C. GUMA

Els "sense feina"

Augmenta a Barcelona, com en tota Catalunya i en tota Espanya, el nombre de gent que no té treball. És aquest un mal endèmic a la terra espanyola, on el percentatge dels "sense feina" arriba a una xifra molt més alta que en el restant d'Europa. Però durant les darreres setmanes el mal s'ha accentuat. Les repercussions econòmiques de la guerra europea han afectat a la nostra capital. Era inevitable.

La gran colla llamentable dels treballadors en vaga forçosa porta l'inquietut i la

preocupació a les centríques vies de la ciutat. Dies enrera se reunia a la plaça de Catalunya. Ara se reuneix a la plaça de Sant Jaume. Els obrers que demanen pa i treball fan cua davant de l'Ajuntament. La cua se allarga, i sovint se belluga amb moviments de menaça.

L'alcalde accidental senyor Pich acudí al principi al fàcil procediment de repartir pessetes. Una pesseta arriba per a un dia, i hi ha molts més dies que pessetes. Després, entre'ls regidors radicals i el governador civil han organitzat unes cuines econòmiques, apel·lant així a un sistema idèntic al de la vella sopa dels convents. Els interessats no han fet bona acollida a les tals cuines. Aquest sistema l'admetran els obrers, dirigits per ells mateixos, en els dies més difícils d'una vaga contra'ls patrons, i l'exemple el tenim en les *sopes comunistes* organitzades en diverses importants vagues estrangeres. Fora d'aqueixos casos, els obrers troben humiliant el sistema. Així, doncs, ni les pessetes de la gran ermilla del senyor Pich, ni les cullerades d'escudella de les cuines econòmiques, han pogut solucionar el problema greu que tenim plantejat.

Val a dir que'l problema no és de solució fàcil. Aqueixos obrers que demanen pa i treball, tenen raó. Qui demana poder treballar i poder menjar, ne té sempre de raó. Però, contra qui en té? Qui és l'obligat a donar-li la feina i el pa de què careix? Aquí està la dificultat. Se dirà que 'hi estan obligats els burgesos, o l'Ajuntament, o el Govern. Mes aquestes són contestes que no resolen res. Se tracta d'un problema de *possibilitat*. El límit del que cadascú *deu fer* està marcat per allò que *pot fer*. I en hores de crisi com l'actual, allò que's pot fer és menys del que caldria fer. La culpa de les autoritats i dels particulars estarà, si de cas, en no realitzar el màxim d'esforç per a aliviar la situació.

A. R. I V.

LA GUERRA

Dia 2 d'octubre

Segueix lentament el seu curs la—quasi podríem dir-li «antiga i acreditada»—batalla de l'Aisne, que ja no se sab del cert si és de l'Aisne, o de l'Oise, o del Mosa, o del Somme o de tots aquests rius plegats.

—El còlera s'extén per l'imperi austro-hongarès.

Dia 3

S'ha fet efectiu el siti d'Anvers. La ciutat queda completament enrotllada per les tropes alemanyes.

—A la línia de l'Aisne hi han caigut unes plujes tan fortes que les operacions han quedat forçosament sospeses.

Dia 4

Ara resulta que Sarajevo—capital de la Bosnia—que desde'l dia 24 de setembre se donava com ocupada pels serbis, continua estant en poder dels austriacs. Amb tot, un telegrama arribat avui—via Roma—manifesta que «Sarajevo no tardarà a rendir-se».

—Els alemanys han bombardejat a Anvers.

Dia 5

Telegrafia de Petrogrado que les tropes russes han tornat a entrar a la Prússia oriental.

—Segons informes del *Times*, les pèrdues dels alemanys durant els últims dies ascendeixen a 400.000 homes.

—M. Alfred Max, alcalde de Bruseles, és detingut i enviat a Alemanya.

—Del teatre principal de la guerra—Aisne-Marne—no se'n té altres notícies que les d'alguns moviments en diversos punts de la línia que no alteren gran cosa la situació.

No obstant, el *Figaro*, de París, creu poguer assegurar que la batalla durarà encara quatre o cinc dies més i que la victòria serà dels aliats.

—El siti d'Anvers va estrenyent-se. La resistència de les forces sitiades no flaqueja ni un moment.

Dia 6

Segons un telegrama de Petrogrado, els russos han atravesat els Càrpat orientals i se'n han entrat Hungria endins.

De Viena, en canvi, telegrafia que la tentativa dels russos per a atravesar la nomenada cordillera ha fracassat totalment.

—Tres forts dels que rodegen a Anvers han caigut en poder dels alemanys.

—Del port de La Spezia (Itàlia) se n'ha escapat ocultament un submarí que acabava d'ésser construït per a una potència estrangera. No se sab com ha fugit ni on ha anat a parar.

Dia 7

Vintitres dies fa avui que dura la batalla de l'Aisne i no sabem d'ella gran cosa més que'l primer dia. Això és, que continua, que l'ala dreta, que l'ala esquerra... i que tot presenta bon aspecte per la part dels aliats.

—Ja ha aparegut el submarí que s'havia escapat de La Spezia. Es al port d'Ajaccio (Còrcega). Al saber-ho, el Govern francès se n'ha fet càrrec, amb el propòsit de tornar-lo a la casa Fiat, que l'ha construït.

—A Romilly (departament de l'Aube) ha sigut capturat un aeriplà alemany.

—Totes les notícies que venen de Rússia parlen de grans victòries obtingudes sobre alemanys i austríacs.

Dia 8

S'assegura —origen alemany— que'l Govern belga, per a fer més fàcil la defensa de la ciutat, ha disposat que dones i criatures abandonin Anvers.

—A conseqüència de les ferides rebudes en la batalla de Augustow (Rússia), ha mort el general alemany Von Trotha.

—Del Nord i de l'Est de França no se'n ha rebut cap nova notícia.

—Han ocorregut, a la Silesia, alguns cassos de cólera.

REPICS

QUESTS anglesos són terribles!

Decidit el govern de Londres a portar la guerra fins a les últimes conseqüències, ha publicat un decret en el qual, en resum, ve a ordenar:

Que no's tinguin tractes ni contractes amb alemanys.

Que no se'ls faciliti medi de guanyar un centim.

I que no se'ls pagui res de lo que se'ls degui. Anglaterra, com se veu, no té la candidesa de dir:

—¡Duro y a la cabeza!

El seu crit és molt més aterrador:

—¡Duro... i a la butxaca!

“Si toséis, toméis...”

—Mai hauria dit que'l vent de les bales franceses encostipés d'aquesta manera.

L'alcalde de Sabadell, senyor Griera, s'ha enfadat amb el seu company de consistori que era alcalde interí durant la seva absència, per haver aquest redactat una ordre del dia en català.

Boutades de batalla!

Pot-ser si l'hagués trobada escrita en alemany no hauria dit res.

El senyor Griera és digne d'ésser invadit.

A Madrid s'ha descobert una associació de estafadors que està donant molta feina a la policia.

Aqueixa associació d'estafadors no té res que veure amb els senyors de la nova Junta d'iniciatives.

Aquests ja'ns estafaran quan de les iniciatives passin a les obres.

Comptes tristos.

Comparats amb els d'igual mes de l'any anterior, els ingressos del Erari espanyol han baixat en el passat setembre uns vuit mil·lions i mig de pessetes.

I encara, si no més haguéssim de plorar per lo que han disminuït els ingressos!...

Lo pitjor és el formidable augment que sembla que han sofert els costos...

La liquidació del pressupost d'aquest any ha d'ésser... com ho direm per a expressar tota la seva horrorosa magnitud?...

Un Lovaina econòmic!...

Segons datos oficials, recollits en l'estadística del Museu Social, els obrers sense feina a Catalunya, degut a la vaga forçosa que han exigit les actuals circumstàncies, puguen a un trenta-cinc per cent.

Són pocs, encara.

Trentacinc per cent?... Encara no arriba a l'interès que's cobren, quan deixen diners, molts dels que han amagat les seves fortunes als soterranis dels bancs; i que són en realitat els causants de la actual misèria.

El «Centre Nacionalista Republicà» s'ha traslladat al passatge de Sant Benet.

¡Olé, por la fiesta nacional!

En la correguda de bous celebrada diumenge passat a la plaça del «Sport» varen concedir-se sis orelles als matadors.

Sis toros, sis orelles.

Ja no se'ls en podien donar més.

Es a dir, sí. Encara quedaven les orelles dels espectadors.

Jo s'ha acabat la misèria!

L'Ajuntament de Barcelona ha trobat solució al problema de la vida obrera.

Instal·larà en cada barri un restaurant gratuït.

Oh, els nostres genis administradors!

Si no és precisament la sopa boba lo que vol l'obrer.

Lo que l'obrer vol és feina.

La Junta Central Tradicionalista ha comunicat una ordre de la Superioritat recomanant als requetés que s'organitzin *con toda actividad y rapidez*.

Pobres de nosaltres!

Això és una menaça contra els aliats.

Diumenge que vé ja'ls tenim a la Muntanya Pelada.

El vinent dissabte

LA CAMPANA DE GRACIA

publicarà un interessant

Número extraordinari

TEXT I NINOTS
D'ACTUALITAT

Vuit planes

Dèu cèntims

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y Ca